

El vincle de Juan José Mira amb Lloret de Mar.

Cristina Mas i Lloveras

Juan José Mira, pseudònim de Juan José Moreno, fou un escriptor, que va guanyar el primer Premi Planeta, l'any 1952, amb la novel·la *En la noche no hay caminos*. De la seva vida se'n sap ben poca cosa. Va néixer el 3 de març l'any 1906 a la Puebla de Segura (Jaén). El seu pare era administrador de la propietat, de família benestant, i la seva mare, vint anys més jove, d'origen humil. La família va viure en diverses ciutats fins que es van establir a Madrid. Allà el protagonista d'aquest article va estudiar batxillerat i la carrera de dret, de la qual mai no va exercir.

L'escriptor en una de les seves visites a Lloret de Mar.
 Procedència: Fons Mas Fotògrafs – Josep Mas i Llibre.
 Autoria: Josep Mas i Llibre. Data: 1975 ca.
 CID: 522.003.5000_300.074.042.

Fou una persona introvertida, solitària i molt reservada amb el seu passat, potser perquè d'ençà de la Guerra Civil va ser membre del Partit Comunista i aquest fet en aquells anys es portava en la clandestinitat. Va treballar com a cronista de guerra per la revista *Mundo Obrero*. Va caure presoner i després de ser alliberat se'n va anar a Galícia on va fer de mestre. D'allà va fugir cap a Barcelona després que un capellà el denunciés per exercir sense la titulació que calia. A Barcelona hi va fer feines de tota mena, durant una època que va ser molt difícil per a ell. A finals de la dècada de 1950 va ingressar a la presó Model per ser membre del PSUC. La darrera feina que va tenir va ser la de corrector d'estil i traductor a l'editorial *Montaner y Simon*, on va coincidir amb Pere Calders i també va treballar per a l'editor Germán Plaza.

A Barcelona es va fer soci de l'Ateneu Barcelonès. Allà hi va passar moltes hores estudiant comptabilitat, relacionant-se amb els socis de l'entitat, fent llargues tertúlies i també escrivint. L'Ateneu va significar molt en aquells temps de postguerra, com a centre de cultura. També allà va conèixer els que serien durant molt de temps els seus amics i amb els qui va arribar a Lloret a passar uns dies de vacances, entre ells, el matrimoni Duran i Mundet, i la família Pasqual.

L'any 1967, va arribar a l'Hotel Fenals de la mà dels seus amics de l'Ateneu. Va ser llavors que va conèixer a en Josep Mas i Llibre, la seva esposa, na Lolita Lloveras i Guillamon i també el fill gran del matrimoni, en Jordi. Més tard arribaria la filla petita, la Cristina. Va ser al llarg d'aquests anys, del 1967 fins a la seva mort, el 1980, que va alternar Lloret i Barcelona, passant llargues temporades a Lloret a casa de la família Mas i Lloveras.

Al juny de 1980 va patir un atac de cor. Després d'estar ingressat a la Clínica Sant Jordi de Barcelona va quedar-se a Fenals, a casa de la família Mas i Lloveras. Els últims dies va estar ingressat a l'hospital de Lloret donada la necessitat d'una atenció més acurada fins que va morir el 18 d'agost d'aquell mateix any.

Un temps abans de la seva mort, havia donat autorització a na Lolita Lloveras perquè pogués disposar dels seus diners, amb els quals es va pagar el seu funeral. Va ser enterrat al cementiri de Lloret un dimarts 19 d'agost de 1980, en el nínxol número 65.

La meva relació amb Juan José Moreno troba els seus orígens a l'hotel Fenals, el negoci familiar regentat pels meus avis, des dels seus inicis, i posteriorment pel meu tiet i els meus pares, en Josep Mas Llibre i na Dolors Lloveras Guillamon. Va ser amb ells amb els qui el senyor Moreno va establir uns forts vincles d'amistat.

El senyor Moreno, o Moreno, com l'anomenàvem a casa, va ser per nosaltres una persona molt estimada. Se'l recorda com un home de tarannà tranquil, de caràcter afable i molt educat. Quan l'hotel era obert, dormia sempre a l'habitació 109, però a l'hivern s'estava a casa, on teníem una habitació preparada pels xofers dels autocars que portaven turistes a l'hotel.

El meu pare i el senyor Moreno tenien llargues converses, compartien llibres i parlaven d'aquestes lectures. Tots dos eren grans conversadors i intel·lectualment molt desperts, sempre pendents del que passava al seu voltant. Gaudia de valent amb els menjars que preparava la meua mare, que era una gran cuinera i venia a les excursions i dinars familiars els diumenges d'hivern a casa l'àvia. Acostumava a portar-nos algun detall especial del Colmado Quílez de Barcelona.

Per a tots nosaltres i fins a la seva mort, en Juan José Moreno va ser un membre més de la nostra família.

A l'hivern, el meu pare organitzava partides de tennis amb familiars i amics. Com recorda el meu tiet, en Joan Lloveras i Guillamon, en Moreno era un bon jugador però no li agradava gaire perdre i discutia sovint els punts.

El recordo amb una gavardina i barret a l'hivern i sempre fumant *Ducados*. Els estius anàvem sovint a la platja, a Sa Boadella. Des de l'hotel Fenals era una bona passejada, passant pel mig dels camps de conreu i per les pinedes on les arrels ens feien d'escales. Un cop a la platja, pujava a les seves espatlles i anàvem a nedar. També em portava de passeig per Lloret, baixàvem a buscar *La Vanguardia* a can Sala Creus... De fet, jo sempre el rondava. Ell també n'estava molt de mi i em va fer d'avi. La mare sempre m'explicava que va ser el primer a arribar a la clínica el dia que vaig néixer. Potser en Juan José Moreno va trobar a casa nostra la família que mai no va tenir. Sempre el tindrem en el nostre record.

Juan José Moreno Sánchez (Juan José Mira) a la primera comunió de Cristina Mas (a l'esquerra).
Procedència: Fons Mas Fotògrafs – Josep Mas i Llibre. Autoria: Josep Mas i Llibre. Data: 1978. CID: 522.003.5000_300.074.042.